

TN-den avspända tidningen

sid 6

Resan på
de sju
haven

sid 3

Julkort
från
Knutebo

sid 5

En riktig
o sann
fiskestory

Ännu en jul med TN

Trollens Nyheter

Årgång nummer 26 1990

Trollykienveckan bokad och klar

Sommaren 1991 firar vi Murklans 90-årsdag. Därför tänkte vi att vi skulle ha träffen i Hälsingland. Bobo, jag och Sverker har varit och tittat på ett hus i Vadtorp. Sverker har godkänt det, så vi får väl hoppas att det godtas av alla. Huset ligger alltså i Vadtorp mellan Söderhamn och Sandarne. Vi har bokat vecka 30.

Från måndag den 22/7 till söndag 28/7. Vi lägger in träffveckan i slutet av juli, så kan vi slå två flugor i en smäll, och fira Murklan samtidigt. Mer information kommer senare. Därmed hälsar vi eder alla välkomna till 1991 års träffvecka.
Välkomna

Maggan och Bobo

En historisk historia
Det finns även i år mycket trevligt att läsa i TN, en sak som jag kan rekommendera är EslövsBernies fina berättelse om historien runt det ställe han just nu jobbar vid, nämligen Övedskloster se sid 9

Du kanske har märkt att du har fått med några dekaler i brevet. Använd dessa väl...

CH. RED HAR ORDET

Hej alla läsare. Så har det då gått ett år sedan sist. Det är ibland så att man blir småreligiös när man ser det färdiga numret av Trollens Nyheter. Bara att känna värmen från en kopia direkt kommen ur tryckeriet sätter känslorna i svallning. Det är ju som bekant lika trassligt varje år att få själva bakdelen ur vagnen och komma igång med arbetet. Man drar ut på det i det längsta. Ända till det inte finns någon återvändo och arbetet måste ta sin början. Det var naturligtvis inget undantag från den regeln i år heller. Jag satt i det längsta och väntade på att någon skulle komma hit och säga: Jag fixar Trollens Nyheter åt dig i år, så kan du gå och lägga dig så länge. Men icke, sa Nicke. Det är inte så att jag klagat, för det är fortfarande lika roligt när man ser det färdiga resultatet av sina ansträngningar. Ni kanske tycker att jag börjar likna Ulf Lundell. Jag menar att ni tänker väl att nu har han ingenting att skriva om, så istället drar han den gamla vanliga trallen om TN och det mödosamma arbetet. Ni har alldeles rätt i det fallet. Men något skall jag skriva som

chefredaktör och det är tämligen lätt att halka in på just det här ämnet.

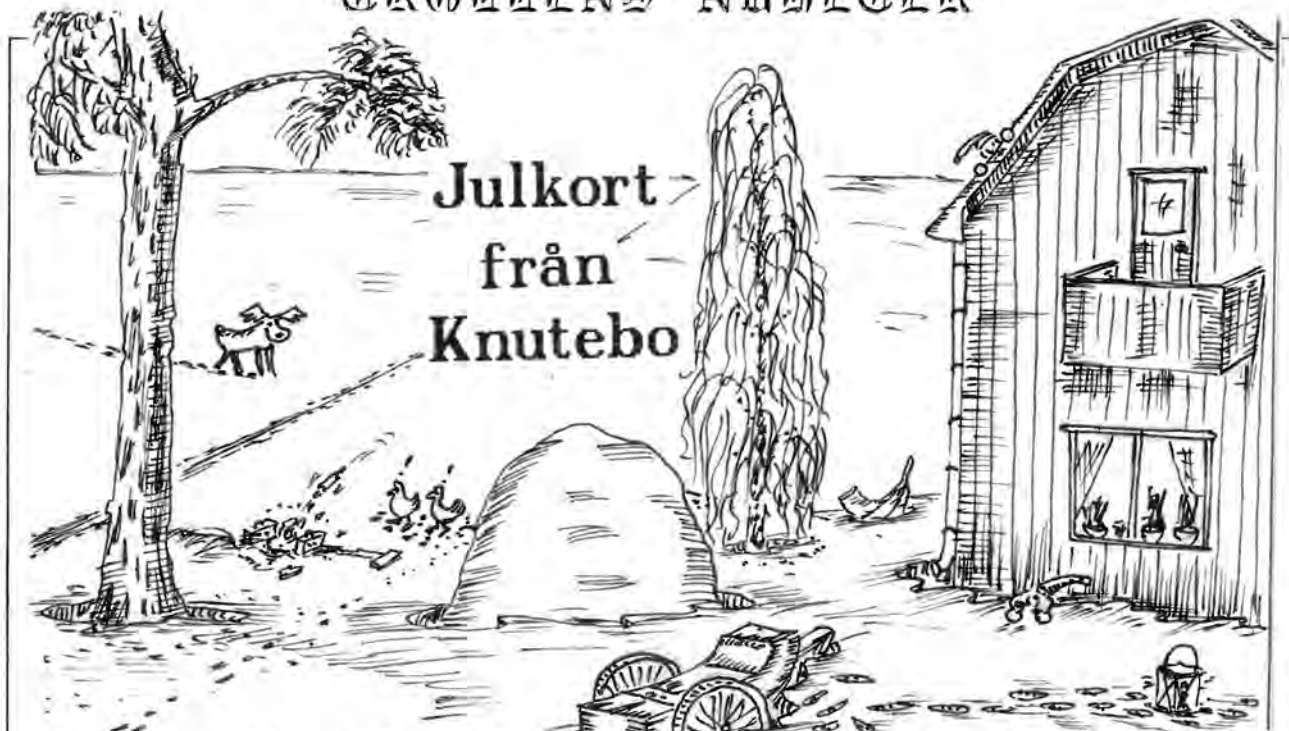

Eric Lennardtsson
Chefredaktör

Nog om detta. Jag vill med dessa rader också passa på att tacka alla manuskriptare för väl genomfört arbete. Till er som inte inkom med något bidrag i år önskar jag välkomna tillbaka nästa år. En speciell hälsning vill jag framföra till Ulf-

Henrik, den f.d. Vadstenabon, numera enligt välunderrättade källor, bosatt i Mjölby. Jag glömde bort att skicka en underrättelse till dig i höstas om att skicka in manus till TN. Jag ber så mycket om ursäkt, men det blir gärna så när kalken börjar sätta in. Men å andra sidan kan det inte ha varit någon överraskning för dig att det kommer ut ett nytt nummer varje år. Kontentan av det hela bör då bli att jag tjänade in ett porto på dig. Jag vill avsluta med att önska samtliga läsare en trevlig Jul och ett Gott Nytt År och nu när ni fått adresetiketter att sätta på kuverten, kommer väl bidragen att bli fler och tidigare till nästa års upplaga. TACK FÖR ORDET!!

Julkort från Knutebo

- Du måste skriva ett brev till TN och tacka för allt det fina vi har fått vara med om i år, sa Trilla.

Ja, hon blev nästan lite tjugig. Visst ville jag skriva, men jag har börjat få väldigt svårt att hålla i pennan. Jag vet att redaktören redan i fjol hade svårt att läsa min text, och ännu värre skulle det bli i år. Om jag nu ändå skulle klara av att få ihop något. Men så kom jag på en lysande idé. Jag gick direkt in till Trilla och sade:

- Det blir ett brev från oss i år också. Jag lovar.

1990 har varit ett fantastiskt år. Trilla och jag har fått vara med om så mycket roligt så vi har svårt att smälta allt. Vi pratar om det mest varje dag.

Vi har förresten Benjamin att tacka för så mycket. Det är han som skött "Stranna" medan vi varit ute på det ena äventyret efter det andra. Vi trodde kanske

inte att Benjamin var vuxen uppgiften att ta hand om "Stranna", men det var han minsann. Han hade fullständig kontroll på allting, och nu har vi också övertygat oss om att vi inom en snar framtid vågar pensionera oss.

Ja, nu är det bara frågan i vilken ände jag skall börja. Jag tar väl årets träff först eftersom det är den stora händelsen för alla i Stranna-folkets egen republik.

Kärran hade vi kvar..

Det var väl inte meningen att vi skulle vara med. Alla tar ju för givet att vi alltid

finns på plats och sköter om "Stranna", men nu kunde vi ta en chans tack vare Benjamin. Ni minns kanske att Trilla och jag redan för två år sedan hade hittat en liten kärra med fyra hjul som vi det året tänkte koppla på "Bryggarns" bil för att hänga med ner till Rimforsa i Östergötland. Nu blev det inget av den gången, men kärran fanns ju kvar i år och nu lyckades vi hänga med i svängarna och åkte komfortabelt upp till Höga kusten. Det blev en fantastisk upplevelse. Vi säger som far på "Stranna" brukade säga efter varje ny film som han tog hem som biograf föreståndare i Njutånger - "Det var den bästa jag har sitt". (Sett heter sitt på Njutångersmål). Vi säger nu - "Det var den bästa träff vi någonsin har varit med om.

Livsglädjen sprudlade hela veckan. Alla, både gamla och unga, hängde med på vilka tokigheter

forts. nästa sida

forts från föreg. sida JULKORT FRÅN KNUTEBO

som helst. Vi är särskilt glada för att värdarna komponerat ett veckoprogram där hela tiden de unga stod i centrum, men där ändå gamlingarna kunde delta och deltog, med liv och lust. Utrymmet tillåter inte att jag berättar en massa detaljer även om jag skulle vilja det. Men Trilla och jag sänder ett varmt tack till er alla däruppe kring Höga kusten och naturligtvis till alla som var med och gjorde veckan till en stor upplevelse. Vi vill gärna vara med på fler träffveckor i framtiden. Men jag tänkte inte sluta med detta. Jag måste också berätta att Trilla och jag tidigare i sommar varit med om det roligaste och finaste bröllopet vi någonsin upplevt, och vi har ju upplevt rätt mycket under vårt långa liv.

Även detta hände i ungefär samma trakter som träffen, nämligen på Alnön. Ni skulle bara ha sett vilket underbart vackert brudpar och vilken glädjens fest det hela formade sig till.

visste hur tacksamma vi är för att vi fick vara med. Det blev ett härligt minne som vi lever länge på. Tack och tusen tack alla ni däruppe kring den vackra Alnön, strax utanför Sundsvall.

INGEMAR OCH KARIN förenades i giftermål på Alnö.

Att det var Ingemar och Karin som gifte sig, det har ni väl förstått nu. Deras och Lasses fina scoutkamrater hade verkligen lagt manken till för att göra bröllopsdagen till en minnesvärd fest. Om ni bara

Nu vill jag sluta med att Trilla och jag, liksom Benjamin, önskar er alla en riktigt trevlig julhelg och ett fint nytt år.

FOTNOT: Den här lysande idén jag nämnde i början av brevet var helt enkelt att anlita en "spökskrivare", och det gick ju bra det också. Det blev i alla fall ett brev.....

EN NY SLUGGER ÄR FÖDD

Anders o Mia har nedkommit med son

Efter en tuff match som höll på i ca 10 timmar kunde man på NÄL:s (Norra Älvsborgs Länssjukhus) BB utse en segrare. Segern kom i femtonde ronden, då sluggern envist hängtt kvar i matchen och tröttat ut sin motståndare vid namn Mohammed Marianne. Mohammed var hela matchen igenom vilt påhejad av sin coach Anders, som gjorde allt för att få henne att hålla "flåset" uppe.

Men allt eftersom matchen led tappade Marianne allt mer ork, och i sista ronden, kl 22.03, kom så till slut nådastöten med en så kallad "uppercut", eller som det kallas på svenska, kejsarsnitt. Från intensiven på sjukhuset, efter uppvaknandet meddelade en punchig Marianne att hon trots förlusten var mycket lycklig. Hon tyckte att det mer kändes som en vinst än förlust.

forts. på nästa sida

EN RIKTIG FISKEHISTORIA

av Nils Holgersson

Vi sportfiskare blir ofta beskyllda för att skarva eller fara med osanning. Ibland, eller ganska ofta, händer det faktiskt att vi blir helt oförskyllt beskyllda för att fara med lögn. Jag ska nu berättas om ett sådant tillfälle...

Jag hade varit ute till kusten en tidig sommarmorgon och fiskat makrill. Fisket hade varit mycket lyckat och jag hade fått en halv plastback fylld med grönskimrande "Gaisare".

mig på kajen intill bilen och började fiska. Fisket gick bra. Jag fick den ena braxen efter den andra, som jag krokade loss och släppte tillbaka. Jag har för vana att återutsläppa fisk som jag inte ska använda som föda eller något annat.

När jag suttit en stund och metat kom en äldre man ner till mig. Han ställde sig bakom mig och tittade. Efter en stund frågade han:

- Har du fått allt det där, samtidigt som han

mina fiskegrejor och åkte hemåt.

På kvällen skulle jag ner till Göteborg och när jag passerade Surte fick jag se en massa människor som satt och metade vid kajen. Jag trodde det var någon kvällstävling så jag körde ner och gick fram för att se om det var någon jag kände. Det var inget känt tävlingsfolk som metade, utan det verkade vara ortsbor.

- Är det tävling, frågade jag mannen som satt närmast.

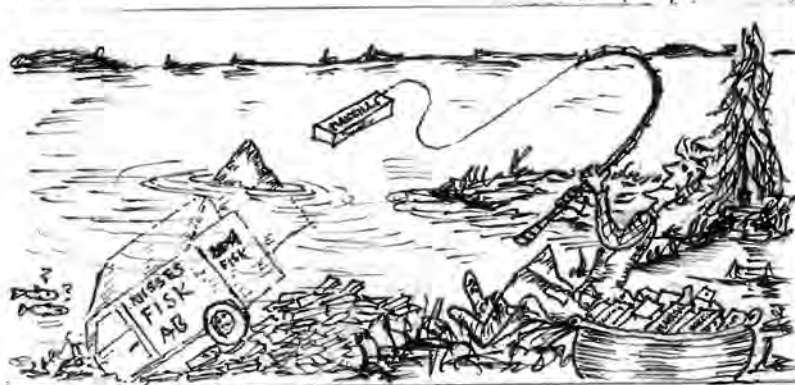
- Tävling, fnyste mannen. Nä, men fick vi tag på den som lurat oss, så skulle det nog bli tävling, om vem som kunde spöa honom mest.

- Lurat er ???

- Ja, det var någon jubelidiot som satt här i middags och påstod att han fick en massa makrill här. Han hade en hel låda full, men den hade han naturligtvis köpt i "Feskekörka". Här finns inte en enda makrill, men en jädrans massa "panker". Fick vi bara tag i han så...

Jag hörde inte det sista av meningen, men jag förstod ändå vad den innehöll. Jag var redan på väg mot bilen. Jag hade upptäckt en äldre man som hastigt kom linkande mot mig med tre, fyra kraftiga karlar i hasorna.

På väg mot Göteborg sått jag och tänkte på att ibland hjälper det inte att hålla sig till sanningen, det kan ändå bli en riktig fiskareforts med bild nästa sid

Ibland har man tur med fisket som Nils hade...

När jag var på väg hemåt kom jag på idén att jag skulle åka vägen om Surte, som ligger vid Göta älv ca 2 mil från Göteborg, och testa fisket efter braxen. Vi skulle ha en metartävling där kommande helg, och ett litet provfiske skulle inte skada.

När jag kom till Surte, körde jag ner till kajen där vi skulle fiska och plockade fram mitt metspö. Eftersom solen gassade tog jag ur backen med makrill och ställde den i skuggan av bilen. Jag tacklade upp mitt metspö och satte

pekade på backen med makrillen.

- Javisst, svarade jag.

Samtidigt nappade en braxen. Jag krokade den och började drilla den.

- Har du en på, frågade mannen.

- Ja, svarade jag.

När jag drillat braxen trött tog jag in den mot kajen, hävade den och vände mig om för att visa mannen hur stor den var. Mannen var redan på väg bort från kajen. Jag såg honom på avstånd, snabbt linkande upp mot Surte samhälle. Jag släppte tillbaka braxen, plockade ihop

forts från föreg. sida EN RIKTIG FISKE.....

bli en riktig "fiske-historia.

En riktigt god jul och Gott nytt Fiskeår.....

Flera råbarkade och arga typer var på väg mot mig.

EN RESA TILL HAVS

av Lars-Ove "Orvar" Ivarsson

Det började med att jag fick ett erbjudande om att köpa en segelbåt billigt, inte bara billigt, utan till ett pangpris. Naturligtvis slår jag till. Det ser ju jättehärligt ut att segla., segla!!

Ja men, jag kan ju inte segla. Förresten, det kan inte vara svårt att lära sig. Det skulle nog gå bra, tänkte jag då....

På vårvintern var jag ner i båthamnen var och varannan dag, kröp ner i ruffen och satt och drömde mig ut på dom sju haven (åtminstone Bottenhavet).

Våren kom och jag skulle sjösätta. En sak hade jag glömt, MOTORN!!? Den hade jag lämnat in till min bror (fd maskinist med 12 års sjövana bakom sig) för genomgång och byte av tändstift, brytare och sånt som kan bli slitet, för att allt skulle vara i tipp-topp den stora dagen.

Jag åker hem till min bror Ingemar och säger att jag skulle hämta min båtmotor.

- Åh, jasså, jag tycker du ska köpa en ny motor. Den gamla var ganska sliten.

- Hur så, var det mycket

Bakom en bom uti i Rø satt en gubbe och höll på dö av avund för att vi kappat uppsatt Han norpa dem till biljardkö

Ungdomen uti Trollsykien slog oss alla med häpnad igen när de visade stort en nationalsång de gjort och med bravur de sedan sjöng den

fel på den, frågar jag.

- Var och var, svarar han. Åtminstone blev det mycket fel, den sprack.

Motorn låg på arbetsbänken, på golvet och i en påse med annat skrot. Inte visste jag att man kunde få isär en båtmotor i så många delar. Det visste i och för sig inte min bror heller.

Eftersom jag hade fått båten till ett sånt pangpris, hade jag inte råd att köpa någon ny motor, utan fick låna en av en kamrat under semestern.

Båten blev i alla fall sjösatt utan några större missöden, förutom några små incidenter som inte är värda eller bör nämnas, (ni skulle ändå inte förstå).

Årets släkträff skulle vara i Ångermanland, alldeles utefter kusten. Perfekt, då kan jag segla dit, tänkte jag. I samma ögonblick den tanken slog skulle mitt liv förändras drastiskt.

forts. nästa sida

INGEMAR HADE LAGT av sig lite motorkunskaper! ?

forts. från föreg. sida

En av mina stora brister är att jag vräker ur mig saker som jag skall göra innan jag riktigt tänkt på konsekvenserna och sen är för stolt att dra mig ur.

Nåväl, det här ska väl inte vara någon match. Förberedelserna började. Vad behöver man för att göra en båtsemester. Jö, sjökort. Tre stycken för att täcka upp sträckan jag skulle segla å 80:- styck, flytväst 300:-, säkerhetssele för segling 300:-, seglarstövlar m.m. Så med famnen full av prylar och en så gott som tom plånbok lyckades jag ta mig ut ur båttillbehörsaffären.

EN RESA TILL HAVS.....

19-tiden ungefär, blir det alltid stiltje vid kusten häruppe. (Stiltje är när det inte blåser ett jä...la dugg). Så det var bara att dra i-gång den lånade motorn och gå "för motor", som det heter, till närmaste hamn som var Spikarna på södra Alnö. Om man inte räknar med hemnahamnen förstås.

Första natten i båten var underbar. Allting blir fuktigt, fuktiga kläder, sängkläder m.m. Så det var bara att krypa ner och sova, eller försöka sova. Jag vet inte hur länge jag låg och lyssnade till gnisslande rep och fendrar. Ej heller hur många gånger

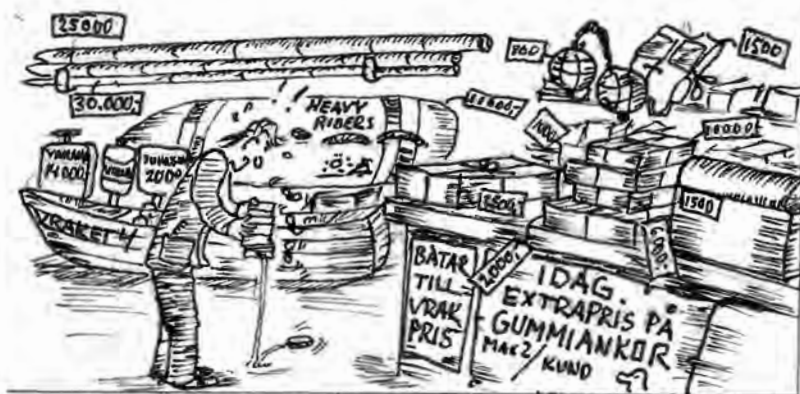
Men när jag var precis utanför Åstön började det att slita i seglen och jag trodde båten skulle välta. Dyningarna gick höga och stänkte vatten över hela fördäck. Jag styrde upp båten mot vinden och bytte förseglet mot en stormflock och revade storseglet. Jag styrde sedan båten längre ut till havs, för jag hade bestämt att idag skulle jag fram till Härnösand. Det gick så höga vågor att båtarna som var föröver försvann helt när dom gick ner i vågdalarna. Segelbåten surfade på vågtopparna och jag hade fullt jobb att bara styra henne i rätt riktning.

Plötsligt slets bomskottet av och bommen började att slå. Jag hann ducka första gången, men när bommen kom tillbaka prickade den armbågen. Efter det att jag surrat fast bommen och börjat få ordning på båten blev vädret lugnare och resten av seglingen mot Härnösand gick utan intermesson.

I Härnösand fick jag ligga och vänta på broöppning i två timmar, det var välbehövliga vilotimmar. Jag kom igenom Härnösand med broöppning och allt som där ingår utan att vare sig krocka eller fastna med masten i någon bro. Jag gick sedan med storsegel och motor till Hemsön där pappa och Kerstin väntade med midagen.

Under släktträffen hann jag ju både kurerar armbågar och utrustningen på båten. När det var

forts. nästa sida

MED FAMNEN FULL av prylar lämnade jag shopen.

Jag startade min resa fredagen sjätte juli kl. 17.00. Här började kurspass 1. Hur f-n får man båten att gå dit man vill i motvind. Man får gå på kryss, tänkte jag. Det hade jag hört eller om jag hade läst om det i någon båttidning. Så efter ett par timmars kryssning! (det är när man går snett mot vindriktningen, tror jag!?) hade jag nästan kommit ut ur Sundsvalls hamn. Då kom kurspass 2. Vid

jag var uppe på däck för att kolla förtöjningarna. Jag vaknade i alla fall vid 7-tiden lördag morgon.

Det var en strålande dag med sol och lagom vind. Klockan nio hissade jag segel och tog sikte på Åstholms udde. Det var underbart. Jag hade halv vind (vinden in från sidan) och solen snett föröver. Nu var det så där härligt som det ser ut på alla bilder från båt-handlarna.

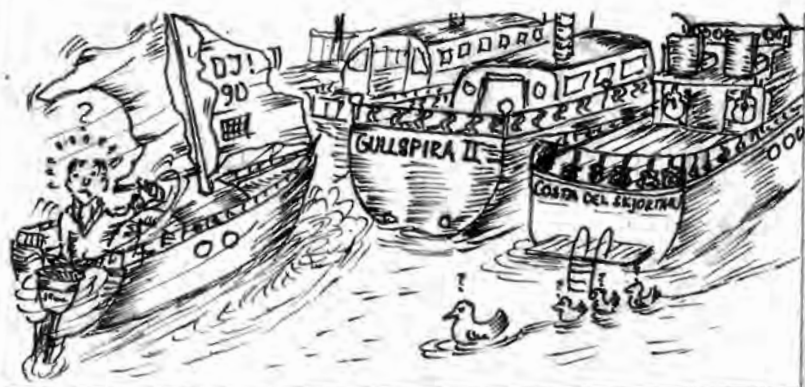
forts från föreg. sida EN RESA TILL HAVS.....

dags att bege sig hem blåste det ganska skapligt. Dom varnade för kuling utefter hela kusten, så jag bestämde mig för att gå in till Härnösands hamn och vänta på bättre väder. Precis när jag kommer in i småbåtshamnen (småbåtshamn förresten, lyxbåtshamn är ett bättre ord, där låg bara båtar modell större) får jag motorstopp, slut på bensin!!

och pekade och sedan gick båten in i bryggkanten och samtidigt skuffade han undan lyxbåtarna, så jag trodde fendrarna skulle spricka. Det gick ju fint det där sa jag med ett litet leende. Dom höll nog inte med för jag fick inget leende tillbaka, tvärtom såg dom lite sura ut. Dom enda sakdorna var två korsade lanternor på mi båt.

duchar och bastu. Dessutom kom dom med färsk fralla och morgontidning till båtarna. Jag låg där i tre dagar och väntade på bättre väder, men det blev ingen ändring. Den fjärde dagen kom det upp två kompisar som skulle hjälpa mig segla hem. På kustradion varnade dom för 10-12 sekundmeter och lokalt kuling. Men i verkligheten var det nästan stiltje.

Med allt vårt gemensamma segelkunnande lyckades vi ta oss runt Åstholms-udde. Klockan 02.00 gick mina kompisar och lade sig. Sen seglade jag ensam in till Sundsvall. Det är nog det finaste minnet från semestern. Att ensam segla ljudlöst fram i kolsvart mörker. Vart man än tittade var det svart. Den enda ledstjärna man hade var kompassen, sjökorten och kustfyrarna. Klockan 05.00 lade vi till i Sundsvalls hamn,

SIKTA PÅ DEN billigaste är en bra regel....?

Rakt föröver hade jag en bro som var alldeles för låg för mig och på sidorna rader med lyxbåtar. Det blåser tio sekundmeter i aktern och jag driver rakt mot bron. Jag bestämmer mig snabbt att det är bättre att ramma en lyxbåt än en hård stålbro. Jag skriker åt en Vegamössa att ta emot mig och styr sedan in mellan två båtar där det egentligen inte fanns plats. Vegamössan visade sig vara samma kläpare som jag för han stod bara

Stadshotellet låg i anslutning till båthamnen och när man hyrde plats i gästhamnen hade man tillgång till hotellets

MÖRKER-SEGLING...

och min första båtsemester var till ända. Men förhoppningsvis inte den sista.....

EN - MISSAR ALDRIG

ÖVEDSKLOSTER - en pärla i Skåne

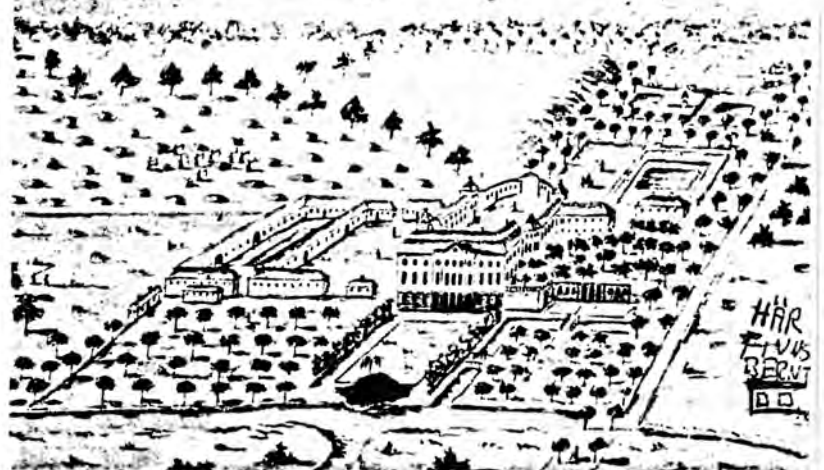
en historisk beskrivning av Bernie Olovsson

Jag har bytt jobb. Gått från kriminalvård till att istället ta hand om de som i vardagstal kallas "värstingar". Detta sker på en nyöppnad institution belägen vid det natursköna övedskloster i Skåne. Det har fått mig att för er alla historieintresserade Trollsykienbor redteckna följande om övedskloster och dess historia.

Som framgår av namnet så startade det hela med att ärkebiskop Eskil i Lund införskaffade mark vid Vombsjöns strand för att med hjälp av några munkar från Premontre i Frankrike starta upp ett kloster, och bruka den rika jord som fanns där. Den katolska kyrkan var mycket rik vid den här tiden, och anlade kloster på flera ställen i Skåne. Rikedomarna hade de fått genom att sälja s. k. avlatsbrev till medborgarna, som på det viset trodde sig få evigt liv och stora förmögenheter. Den funktionen har i våra dagar övertagits av Tipstjänst och penninglotteriet.

Klostret drevs sedan av dessa munkar fram till 1530-talets s. k. reformation, då det övertogs av danska kronan och Kristian II. Det gick då i förläning till olika höga herrar fram till 1703 då godset övertogs av Charles Emil Lewenhaupt, och fortsatte på det viset i svensk ägo. Denne Charles Emil dömdes dock till döden för landsförräderi då han fick skulden för Sveriges misslyckade fälttåg i Finland. Domen verkställdes på "Sandbacken" vid Norrtull i Stockholm 1743 och Charles Emil blev

jord, och skickade därför iväg några av sina tjänare till Stockholm för att återbörda kroppen. Det bar sig emellertid inte bättre än att när de två tjänarna återvände, visade det sig att kroppen var den rätta, men huvudet tillhörde en olycksbroder till Lewenhaupt. När sedan tjänarna återvände till Stockholm för att gå "skallgång" greps dom och dömdes till döden för otillbörligt uppträdande på Kronans område. När domen skulle verkställas så den ene av dom som sina sista ord: "Ve den tjänare som lyder

På Rålamb's bild från tiden omkring 1790 finner man öster om corpsde-logiet — till höger på bilden — framför voliären en av kanaler kringfluten kvadratisk trädgårdsholme indelad i fyra kvarter. Akvarellerad teckning i Kungliga biblioteket.

ett helt huvud kortare. Änkan på öved ville begrava sin man i vigd

sin herre". På detta sätt benådades de två och kunde återvända

till öved med högburet huvud. Charles Emils son Adam sålde 1743 slottet till sin svåger Hans Ramel, som var son till den omåttligt rike och snåle Malte Ramel på Maltesholm. Malte Ramel hade allt sitt guld samlat i kassakistan, som icke fick användas. Nämnde Hans Ramel var däremot en man med visioner. En av hans visioner var att på den plats där övedskloster var belägen anlägga en modern 1700-

talsanläggning. Denna vision förverkligades när gamle Malte gick ur tiden, och Hans fick tillgång till kassakistorna. Det finns en historia om att Hans Ramel redan som liten visste vad han ville. När han tillsammans med sin far gick bland kassakistorna lär han ha knackat på en av dem och yttrat: "Minns att din förlossare lever".

Stora saker hände när Hans Ramel, kallad ByggeHans tog över övedskloster. Den gamla kyrkan revs och ersattes med en ny. Klosterbyggnaden jämnades med marken och på den platsen byggdes den stora herrgårdsbyggnaden med sina fyra paviljonger som

står där än i dag. Alleer anlades och jordbruket utökades och ordnades i raka rader för ett modernt, rationellt jordbruk. Den stora huvudallén fram till herrgården byggdes på så sätt att Lindar planterades i gigantiska ekfat som placerades i mitten av höga stenmurar. Ett gediget arbete med andra ord. I de fyra paviljongerna fanns bl.a tjänstebostäder, brygghus, skafferier och tvätterier. Vid denna

kan rulla om man skickar iväg den? Ett annat stort arbete var att anlägga alla de vägar som ringlar kors och tvärs genom landskapet. Vägarna byggdes ofta genom mycket oländig terräng och sumpmarker. Gustav den III var ofta gäst på öved när ByggeHans rumsterade där. Hans Ramel dog 1799, alltså 7 år efter Gustav den III, och öveds kloster övertogs av hans söner. Först av Malte och sedan

Den 85 meter långa borggården omges av fyra paviljonger sammanbundna av gallerier med portaler. Planen utarbetades av Carl Hårleman efter franska förebilder, en del utformades dock av Jean Eric Rehn.

tid fanns det 60 stycken på lönelistan bara för dessa små inrättningar. Det stora arbetet var annars jord och skogsbruk med mångfalt fler i arbete. Numera drivs hela övedskloster av 22 man. Arealen är 3500 hektar dvs 7000 tunnland, dvs 7000 gånger så stort som en tunna

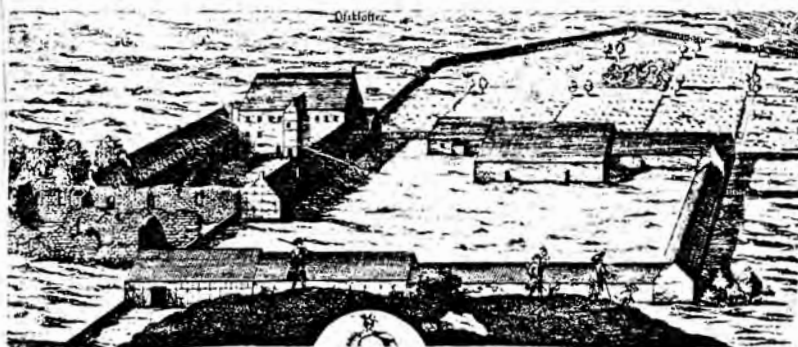
av Charles Emil Ramel. Denne Charles Emil har jag att tacka för att jag kan arbeta i ett mycket vackert hus från 1826, beläget på en höjd vid kyrkan på övedskloster. Det var nämligen på det här viset att Charles Emil, liksom andra adelsmän var tvungna att ge sig ut i Europa för att skaffa sig

utbildning och livserfarenhet. Han hamnade då bl.a på ett värdshus i Italien där han övernattade. Under natten blev en av gästerna mördad. Eftersom Charles Emil var en ytlänning, misstänktes han efter känt mönster för mordet och fängslades. I fängelset genomled han långa förhör och grym tortyr. Efter några månader i fängelse dömdes han till döden. Men precis dagarna innan domen skulle verkställas angav en av tjänarna på värdshuset en man från trakten som mördare. Ramel släpptes och återvände till Sverige och öved. Han var då en märkt man efter tiden i fängelset och dog svårt nervsjuk några år senare. Han ville ändå, med tanke på den tjänare i Italien som räddat honom, göra något för tjänstefolket på öved. Han byggde därför uppe vid kyrkan ett

ålderdomshem för personalen på öved. Detta hem drevs ända fram till 1970, dock sedan 40-talet med hjälp av Sjöbo kommun. Övedskloster fick betala in en årlig avgift till kommunen för att kunna upprätthålla driften. Det är alltså detta gamla ålderdomshem, som nu rustats upp för att ta emot ungdomar på glid.

på övedskloster". Öved drivs numera av Hans och Madelien (känd från kommunalpolitiken i Sjöbo), och deras son Otto. Tidigare i släktträdet fanns Otto och Fanny Ramel. En annan "Funny" Ramel är förstas Povel, men han tillhör en helt annan gren av slakten Ramel. Efter denna delvis romantiskt sköna beskrivning av

Burmans prospektbild från 1680-talet. Klosterkyrkans ruiner bildar södra sidan i den rektangulära gård varuti sannolikt då ännu ingick delar av det medeltida klostret.

En lite märklig sak i sammanhanget är att alla Ramlarna ligger begravda på den västra sidan av kyrkogården, utom Charles Emil som finns på den östra. Hans gravsten bär på baksidan inskriptionen "Tack från tjänstefolket

livet på övedskloster vill jag naturligtvis poängtera att det säkert gått åt en myckenhet av förtryck, lidande, fattigdom och annat elände för att skapa den skönhet som övedskloster av idag utgör.

DETTA ÄR EN PÅMINNELSE OM ATT SKRIVA NER ETT BIDRAG TILL NÄSTA ÅRS TN. SISTA INLÄNNINGSDATUM ÄR 15 NOVERBER. MEDDELAS ENDAST PÅ DETTA SÄTT. LÄGG ALLTSÅ DETTA PÅ MINNET.

KREATIV NOSTALGI

av Sverker Henriksson

Under hösten sände TV 2 Cafe Norrköping och ett av inslagen i denna programserie var att tittarna skulle berätta om "det vackraste som finns". Jag funderade över ämnet och kom fram till en rad olika saker. T.ex att sitta vid en tjärr i skogen en tidig söndagsmorgon när solen lyser och vinden är helt stilla. Vinden är naturligtvis inte alls stilla, för att om den är stilla är det ingen vind, men jag hoppas ni förstår vad jag menar. I handen kan man förslagsvis för avkopplingens skulle hålla ett metspö. Konserten från skogens fåglar börjar ta fart och när snart sin högsta punkt under tidiga morgontimmar. Man kan också sitta på Brunnsnäsudden vid Viksjön en

vinterdag. På sjön har man gjort plats för några angeldon och laddat dem med knallskott. På stranden har man gjort upp en brasa och i ryggsäcken ligger tillräckligt med smörgåsar, kaffe och en halv ring falukorv. Utan minst en halv ring är det inte lönt att ge sig ut.. Det var under en av dessa vintermorgnar som jag gjorde min uppfinning. Jag har alltid irriterats av att man vid mete tvingas sitta och stirra på ett flöte. Detta tar naturligtvis bort en del koncentration från naturens upplevelser i övrigt. Ett angeldon behöver man inte bevaka på samma sätt utan kan helt och fullt njuta av naturen. Knallskottet väcker en ur naturdrömmerna när det är så

dags kan ni tro. Speciellt mycket till tips kan man ju heller inte få av sina bröder när det gäller fiske. Jag försökte exempelvis få några besked om lake i Viksjön av "äldsten". Han visste inget om laktillgången men påstod att han själv varit ute och fiskat lake för ett kort tag sedan någonstans på Västkusten.

- Hur många fick du då, frågade jag.

- Nej, jag fick inte en enda en den här gången, medgav han motvilligt.

Efteråt har jag gått och funderat över hur han kunde veta att det var just lake han var ute och metade...

Nåväl, tillbaks till uppfinningen. Ni ser den på bild här intill och den är ytterst enkel att tillverka. Lycka till med fisket...

MISSNÖJESPARTISTERNA

-Men nu har det väl ändå gått för långt. Nu ska pösmunkarna uppe vid Trombotjärn bilda sitt eget sorksamhälle. Dom har ju tidigare varit styrda av Carl-Billy på Brunnsnäsudden och Johan Sork som är storsork på Forsatäkterna. Det är ju illa nog bara det!!

Det var äldermannen i sorksamhället på Stranna, förre grävmaskinisten Fabian Sork, som med nyvaxade mustascher stod på jordhögen bakom västra Stranna-gaveln och talade till sina undersåtar. Han var inte grann att skåda, ilsknen som han var över dessa pösmunkars uppträdande.. Mustascherna hoppade, trots vaxet, och morrhåren stod som råghalm spretande rakt ut från nosen.

- Vad har egentligen pösmunkarna att komma med i vårt samhälle. Jo, fagra löften om lika rätt för alla och löften om äldermän som inte missbrukar den myndighet de har utan lyssnar till sorksamhällets invånare.

Fabian Sork hade som vanligt gått noggrant tillväga i sin undersökning

för att ta reda på vilken bakgrund dom två pösmunkar hade som startat kampanjen för ett helt nytt sorksamhälle.

Den ene av de två - Janne hette han fast han stavade namnet lite märkvärdigt - hade gentligen inte vårt lägga två i kors för

När Janne hade växt upp blev han plötsligt högste chef för den stora karbidfabrik som pösmunksorkarna startat mellan Rödmyra och Trombotjärn. Det gick ganska bra för honom där och då fick han plötsligt för sig att han inte kunde ta ansvar för

-corre

i livet. Han levde helt och hållet på arv från sin stora rika släkt som i sin tur skapat sina rikedomar genom att låta de fattigaste och mest missgynnade i sorksamhällena slavarbeta åt dem. De fick jobba och slita från tidiga morgonen till sena kvällen och fick som lön lite potatisar, kålrötter och brödsäd. Många gånger fick dessa slavsorkar svälta och suga på ramarna trots att det fanns ett överflöd av mat hos de besuttna.

företag som hade massor med fabriker utspridda överallt - Men detta gick inte alls lika bra, flinade Fabian och för en kort stund återtog både morrhår och mustascher sitt naturliga utseende. Han var ju inte så lite uppkäftig den här Janne. Det hade han lärt sig i hemmet av både föräldrar och farföräldrar. Han blev ju hela tiden itutad att han var förmer än alla andra sorkar. - Naturligtvis kunde han inte

hålla truten på storföretagets alla styrelsemöten. Han satte sig upp mot det mesta som de andra närvarande styrelseledamöterna sa. Men här fanns en chef som visade sig vara mycket starkare än Janne och han åkte ut med dunder och brak. Sedan dess har han inte vågat visa sig i det företaget.

- Och inte nog med detta, fortsatte Fabian. Sedan började han skriva böcker om hur illa behandlade medborgarna i våra samhällen blev. Och det är ju alltid så att lögnen blir till sanningar om man dundrar på och sprider ut dem tillräckligt ofta.

- Vi måste stoppa dessa tokerier nästan skrek Fabian.

Det sorlade i folkhopen. De

flesta klappade tass men många grymtade också, och det syntes på långt håll att det inte skulle dröja länge förrän de drog iväg uppåt Trombotjärn för att ansluta sig till Janne och dennes lilla men högljudda skara.

Men, det var inte nog med detta.

Janne hade också fått med sig ytterligare en gaphals som hade, om möjligt, ännu större förmåga att få invånarna med sig. Det var Bertram, en pösmunk som genom att se sorklig och alldaglig ut

förresten. Vid ena stranden av Trombotjärn hade han byggt upp en jättelekplats som han kallade "Sorkaland" och som lockade små och stora sorkar från när och fjärran. Men det gällde att ha rejält med potatis och grönsaker med sig för att få komma in och få delta i alla attraktioner.

Bertram hade nu ett lager som skulle försörja honom och hans släkt i långliga tider. Men, i motsats till Fabian, blev Bertram aldrig kallad "utsugare". Han var bara den som på grund av ett brinnande intresse för sina medsorkar ordnade det trivsamt för dem.

- Är det verkligen någon som tror att dessa potentater skulle vara ute efter en rättvis fördelning av våra samlade och sparade resurser, dundrade Fabian.

Nej, ni kommer att få se hur dessa två med sina välbärgade vänner kommer att gnida åt sig ännu mer och samla på hög medan vi i de fattiga och små sorksamhällena får det ännu fattigare. Tro mej!!!

Nu klappades det tass alldeles våldsamt bland åhörarna men Fabian som stod högt uppe på jordhögen och

Därför började allt fler av våra invånare lyssna till denne potentat och flera av våra invånare har redan bestämt sig för att flytta in hos Trombosorkarna.

Janne har med sitt prat och sina skrivelser lyckats få dem att drömma om guld och gröna skogar.

lyckats lura de flesta att han var en sork ur det stora sorkdjupet.

Men Fabian visste mycket väl vad detta var för figur. En orsak till att han var väl sedd av de flesta var att han ordnat till en enorm lekplats för småsorkarna och även de äldre

hade god överblick kunde också upptäcka att ungefär var femte sork bland lyssnarna stod med tassarna i kors över buken och såg mycket tveksamma ut.

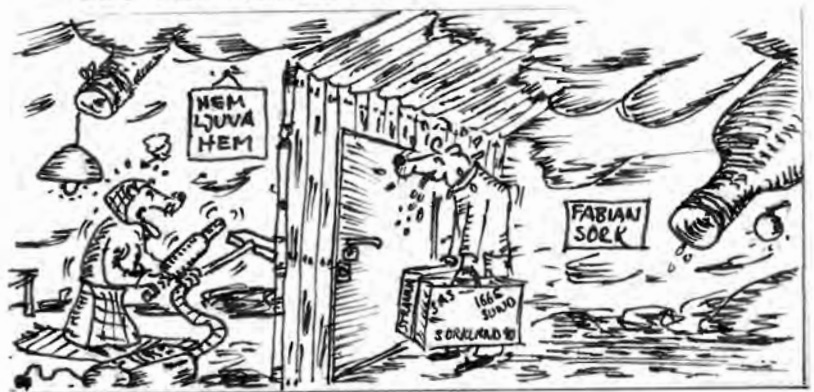
- Dom där måste jag nog prata lite mer ingående med, tänkte Fabian. Annars är risken stor att pösmunkarna vid Trombotjärn får sin vilja igenom och då är det nog lika bra att vi snabbt drar oss ifrån Stranna och letar upp andra marker där vi kan bilda ett nytt och bättre samhälle. Man får ju heller inte glömma att Janne och Bertram kommer att "sitta i knäet" på Carl-Billy på Brunnsnäsudden och något värre än detta kan man knappast tänka sig. Fabian hasade sig ner från den stora jordhögen vid västra Strannagaveln och det mest framträdande hos honom just nu var

mustascherna som slokade betänkligt sedan vaxet smält, delvis beroende på solen, men mest beroende på att han själv eldat upp sig så våldsamt att kroppsvärmen trängt ut i mustascherna. När han på trötta ben nådde hemmet tog han sin Alfilda i famnen och sa:

- Det har varit en

det stora åldermansvalet och innan dess har säkert dom där potentaterna blivit genomskådade.

- Tack Alfilda! Nu tycker jag att vi gjort rätt för var sin morot, sa Fabian och gick till skafferiet där han tog de två allra största morötterna och sedan satt de där och tuggade

svår dag och då känns det så skönt att få komma hem till dig och finna tröst i eländet.

- Du är ändå bäst, sa Alfilda. Du ska se att det här också löser sig. Det är ju ändå nästan ett år till

tillsammans. Glömde alla bekymmer och tänkte bara på varandra.

En god Jul
önskar
Fabian Sork

MOPEDMARODÖREN

Av Per-Anders "Pekka" Berge

Femton bast! Va "läckert", ut och dra med moppen. Skoldagen gick inte fort utan långsamt (långsammare än vanligt), men till

slut var den över. Första tanken - ut och hämta moppen. Jag startade och den spann som en katt, så jag drog iväg. Åkte en stund

runt lite i "storstaden", kallad Vadstena och gasade på lite extra i en kurva och pang. Va va dé. Aj du, motorfel!

Jaha, inget att göra åt. Jag knuffade mopeden min till reparatören. En vecka senare ringer han och säger att moppen var klar att hämta. Jag stack dit för att hämta den.

Sexhundra och femti (650!) spänn, rena rånet. Men det gick inte att pruta ner det till 150 spänn (vilket var allt jag hade). Jag fick lov att ta reparatören i kragen och lyfta upp honom i luften och ge honom ett kok stryk så att han sänkte priset.

Till slut startade jag moppen och drog iväg. Jag körde fortare och fortare och till slut var jag uppe i 90 km/tim (tillåten hastighet 30km/tim) va häftigt. Jag for förbi några bilar som såg häpna ut (chaufförerna såg häpna ut alltså).

På en lång raka gasade jag för fullt, 110km/tim, tittade bakåt och höll på att svimma. Snuten, vad ska jag ta mig till! Jag svängde ut på motorvägen och körde länge och väl. När jag tittade upp var jag i Göteborg. Lite långt, men inte

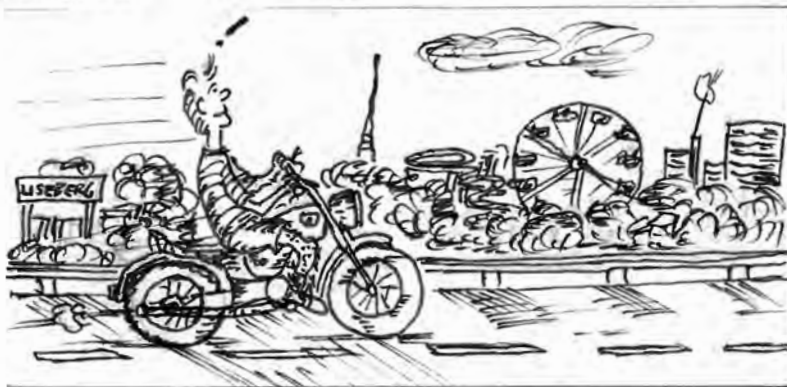
deppade jag för det. Jag tänkte att när jag ändå är i "Götet" kunde jag ju gå på Liseberg (va fränt). Jag gick in där vid 8-tiden på kvällen och stannade till 21.30. Satte mig på

runt på stan nästa dag med nya däck. Drog iväg till idrottsplatsen och PANG. Ett välbekant ljud. Jaha, kolven. Det var bara att lämna in den för lagning igen. Ringde på hos

moppen igen och begav mig hemåt. Svängde in på gatan där jag bor och plötsligt PANG. Däcket small, punktering. Inte nu igen, tänkte jag. Tillbaka till reparatören igen. Pungade ut med

reparatören, ingen hemma. Nähä..! Ställde moppen utanför och gled hem. Senare ringde jag upp honom och förklarade läget. Det ordnar vi, sa han, och efter två veckors slit (förmodar jag) var

sterligare 300 pänn. Jag körde

moppen klar och jag gick för att hämta den.

- 1060 spänn, sa reparatören.
 Jag höll på att svimma.
 - Driver du med mig, din gubbe!?

moppen till garaget därför att jag inte hann längre innan bensinen tog slut. Till historien hör också att jag inte

Jag blev faktiskt helförbannad, men jag lugnade ner mig och började skramla in pengar. Det tog en hel månad att skramla innan jag hade råd att "peja" (betyd. betala honom. Jag körde

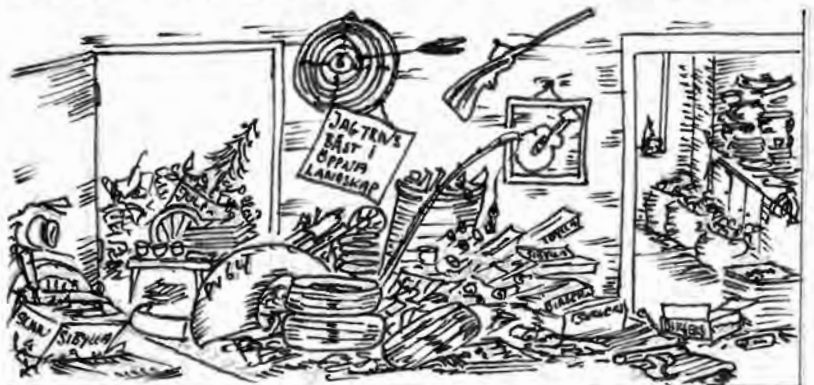
hade råd att tanka efter alla reparationsutlägg. (Jag känner igen den här typen av fordon, jag har själv haft liknande erfarenhet. Ch. reds anm.)

SKÄRPNING REDAKTÖR'N

Detta är berättelsen hur det kom sig att chefredaktören fick lite ordning på sig. Dom flesta som har kommit och hälsat på mig under de senaste åren har ofta fått något moderligt i blicken. Jag har inte funderat så noga på vad det kunde bero på. Atminstone inte förrän för några månader sen. Då träffade jag en galant tjej från det motsatta könet. Hon skulle naturligtvis följa med mig hem och

titta på hur jag hade det. En snabb tanke ilade förbi inne i mitt huvud. Har jag tillräckligt städat därhemma för att gå med

på något dylikt. Hon skulle alltså inte följa med hem för att titta på etsningarna, som jag för övrigt hade stående på golvet. Nåväl, tillbaka

till historien. Jag tänkte till en kort sekund och kom fram till att jävligare har det nog sett ut. Således lät jag det motsatta könet följa med på en kopp kaffe, vilket med största säkerhet kom att innebära diskning av koppar och fat. Ja, ja, nöden har ingen lag, men korven den har två, som det heter i ordspråket. Vi kom i alla fall in genom dörren, det är (förlåt var) min definition på välstädat. Kan man komma in genom dörren kan det inte vara så farligt. Allt detta enligt mig själv.

Vi hann inte komma in mer än ett halvt steg i hallen innan tjejen fick något vasst i blicken. Jag tänkte först att hon kanske trampat på någon av de många tomflaskor som tornade upp sig under hatthyllan. Men icke. Hon sa:

- Här ser det f-n i mig ut som i en svinstia.

Jag stod helt oförstående en lång stund, innan jag hämtade mig och replikerade:

- Jag har mig veterligen aldrig satt min fot i en svinstia. Jag tycker det ser ovanligt skapligt ut. Okey om det är lite disk. Men det har väl ingen dött av.

Jag var inte van vid den sortens tonfall. Min filosofi har alltid varit att kvinnan skall tiga still i

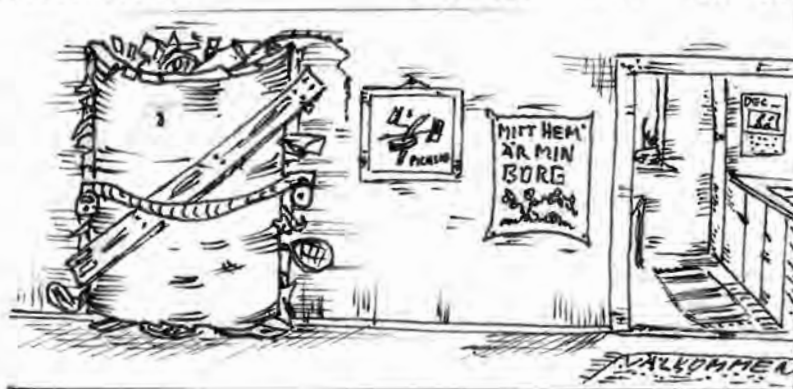
församlingen (Den åsikten får väl många kvinnor att resa ragg. Det kan betyda många nya brevskriverskor med repliker till denna åsikt till nästa års TN, tackar).

Hon hade tydligen sett saker som jag aldrig lagt märke till. Att inte fönstren varit tvättade på evigheter var väl ingen hemlighet. Men vem vill titta ut, jag tänkte ju inte på att det var nån som såg in som inte såg in. Hon visade en rad olika ställen där putsen kunde ha varit bättre. Ju mer hon påpekade, desto mer började jag ana att det kanske inte var så himla trevligt därhemma. Det krävs tydligen någon utomstående ögon för att vakna upp ur sin egen illusion. Jag har ju alltid tänkt som så att jag är ju aldrig hemma, så varför skall jag städa och dona (eller bona).

i dagarna tre. Blommor inköptes i en rasande fart. Sådana hade jag endast sett på vykort förut. Jag inhandlade små prydnader och puttinuttade en hel massa innan jag faktiskt själv tyckte att det såg riktigt skapligt ut.

Det blev faktiskt en hel del trivsammare att sitta i soffan och beundra den vackra inredningen. Det har ju blivit, eller rättare, det har varit populärt en längre tid att gå på en massa kurser annat och sedan visa upp en före och en efter-bild. Det gör jag med två bilder någonstans i anslutning till denna text. Ni är för övrigt välkomna hem till undertecknad för att avnjuta en kopp kaffe i trivsam miljö. Tack så länge.

Fotnot: Det där med att alla kvinnor fick något moderligt i blicken berodde till en del

Men efter denna utskällning efter noter (Beethovens femte) blev det fart på herr Östlund. Städning vidtog

naturligtvis på att de ville hjälpa till att få lite ordning i min bostad.

Chefredaktör'n

Lennartsson möter tomten !

av Hans Gunnarsson

FÖRORD

Denna lilla historia tilldrager sig på den tiden då julen firades till minne av någonting som ingen riktigt minns..

Hela redaktionsstaben satt i fikarummet, de satt och väntade spánt på vad som skulle hända. (Men vad skulle hända undrar ni då ? Lugn det kommer) Det var jag, Herr Olofsson (Som kommit ända ifrån Eslövs Socken) och Ch. red själv, Herr Lennartsson. Vi hade samlats där för att tomtén skulle komma, Jaa just det.... TOMTEN. Lennartsson hade nyss fått ett brev där det stod att självaste JULTOMTEN skulle komma till vår redaktion..... På julafton.. DE NI.!

Nu var det så att det var jag som hade skrivit det där brevet, lite på jävelskap kan tyckas, men också för att få se Lennartssons smått tindrande blick, när han får ta emot det första röda paketet från TOMTENS hand. Och sen se när han med ett barns förtjusning, river och sliter i paketet för att öppna det. En sådan syn är värt sina indragna semester-

dagar, övertidstimmar helgarbeten och mycket annat slit. Lennartsson började bli lite rastlös av allt väntande, han ville att TOMTEN skulle komma snart, så han fick öppna sina paket nångång.

- Jag har lite att göra ikväll, sa han och drog sig i läppen medan han travade på fram och tillbaka i rummet.

- Ojdå sa jag, det låter allvarligt..!
- Mmm, sa han och vände sig hastigt om.

Men samtidigt som han vänder sig om och går så kommer ett helt knippe nycklar singlar genom rummet, och träffar stackars Lennartsson i bakhuvudet med en fruktansvärd smäll.

- Ajj, skriker Lennartsson och far raktlång i golvet.

- Oj oj, skriker vi

- Dina nycklar, sa jag och pekade på ett kilo nycklar som låg utspridda på golvet.

- Är det mina ? undrade en förvånad Lennartsson.

- Firmans, sa jag.
- Titta, sa han, gummisnodden är av! Lennartsson tittade förundrat på det trasiga gummibandet som satt fast i hans byxor.

- Du fastnade tydligen i dörrhandtaget med nyckelknippan, sa jag och försökte vara allvarlig. När du kom in vet du.

- Tror du det ? Jaa, kanske ? Det var väldigt va nycklar vi har, sa han och masserade sitt ömma huvud.

- Jaa, dom går till ALLA våra avdelningar ser du. Tryckeriet, Data, Fotoavdelningen, du vet..?

- Hur i he..te ..Va f.. Hur bär du dig åt..?

- Vad hände, sa Lennartsson. Kom TOMTEN ?

- Tryckeri ? Har vi ett tryckeri ? Det hade jag inte en aning om, sa Lennartsson mycket förvånad.

- Vi måste ju trycka tidningen nästan förstär du väl, sa Olofsson med myndig stämma. (Olofsson var påklädd och skulle just gå, ut för att köpa en tidning... För att lite senare dyka upp som TOMTEN, precis som vi hade planerat.. He, he.. Likadant varje år..

- Men, sa Lennartsson, tidningar trycker dom väl i kioskerna?

- I kioskerna? sa jag.

- Jaa, eller i affärerna, KONSUM, du vet. Det är ju iallafall där JAG köper MINA tidningar.

- Jaha..ja!? Olofsson, gå ut och köp den där tidningen du så tar vi upp det här en annan gång, sa jag lugnt.

- GÅ till Birgers så kan du köpa en påse frallor också, till mej, sa Lennartsson och klappade sig på magen.

Ibland förundras man över människornas intelligens. Att Lennartsson har problem att hitta i vårt gamla tidningshus är inte alls någon nyhet för oss på redaktionen. Det finns färsk statistik på det. Man behöver bara titta på antalet besöksgrupper genom

ären. När Lennartsson tog över guidningen av besöksgrupper på tidningen, hade vi ca 100 grupper/ år. Numera har vi endast 3 stycken / år. Det är De Dövas Riksförbund, som kommer i Januari. I Mars kommer dom

var det med den statistiken ja..

- Hur känns det i huvet, frågade jag.

- Finfint, sa Lennartsson glatt.

- Hjälper du mig med nycklarna?

- Javisst...Har du haft besök idag?

- Jaa, den här gruppen från PRO, du

tillbaka igen för en ny tur. Det är alltid när som har missat något intressant, brukar dom säga. Sen har vi en grupp som kommer till Jul. Det är en utbrytargrupp ur PRO, som anser sig för gamla för det vanliga PRO. Dom brukar gå omkring här fram till Nyår ungefär, sen skickar vi tillbaka dom. En del av dom kan gå omkring här ända fram till 20:a knut. Då brukar dom få Granen med sig när dom går. Det är vanligtvis gamla BINGO spelare, och dom ger sig ju inte förrän de har fått något att bära med sig hem. Lampor, Kaffebryggare och sånt ni vet...Så

vet..

- Jaha ja, sa jag. Gick det bra?

- Javisst, vi lyckades få upp en dörr som jag aldrig har sett förr (Lennartsson brukar ha stora problem att få upp några sådana där dörrar överhuvudtaget när han går sina besöksronder. För det mesta brukar han stå och skramla med nycklarna framför när dörr som är låst. Han kan hålla på i timmar och prova nycklar till en dörr som ser intressant ut. Men när han äntligen har hittat rätt nyckel så har besöksgruppen redan varit och ätit middag, sett på teater och är på

väg hem. Så brukar det gå till.)

- Det fanns massor av konstiga maskiner därinne. Rullar i taket, å banor å allt möjligt. Är det värat?

Nej tänkte jag, inte tryckeriet, inte tryckeriet.

- Jodu, besöksgruppen, är dom kvar eller? frågade jag lugnt. Rätt svar nu, tänkte jag, annars...

- Ja, dom är kvar därnere och tittar, sa Lennartsson stolt. Dom gillar maskiner, ser du.

Nu kommer det, jag kan inte hålla mig längre, tänkte jag. 1..2..3..

- Nej, nej, idiot, vad har du gjort!? Fattar du vad du har gjort.?

- Nä, vadå, sa Lennartsson och såg förvånad ut.

- Släppa in ett gäng senila åldringar i vårt tryckeri, är du galen, skrek jag ilsket.

- Seni..seni..vadå galen? Nä, inte in..? Vi kom inte ända in. Det var en glasdörr alldeles innanför, som vi inte fick upp. Dom står utanför och tittar. Det var

alldeles immigt på fönstret när jag var nere nyss, hi hi. Lennartsson fnissade.

Jag började komma tillbaka till verkligheten efter

en resa genom en hel del varma ställen under våra fötter. Herregud vilken tur. Ett gäng PRO:are kan sprida förvirring och skräck var dom än drar fram.

- Finns det några snälla barn här, avbröt oss en röst.

- Va'va de, viskade Lennartsson.

- Tomten, viskade jag tillbaka.

- Tomten, sa

Lennartsson, tomten. Hej tomten.

Lennartsson, han formligen kastade sig över tomten Olovsson, som tappade påsen med Birgers frallor och tidningen som han köpt.

- Nä, titta. Tomten har tidningen med sig, ropade Lennartsson förtjust.

Nu är det kört för Olovsson, tänkte jag. Lennartsson måste väl förstå, eller..?

- Ahh, titta, frallor från Birgers.

Nu var Lennartsson i extas. Nu måste han förstå.

- Hur visste tomten att jag tyckte om

frallor?

- Tomten vet allt, skrockade Olovsson, samtidigt som en bit avskägget lossnade och ramlade i golvet. Nu då, nu måste han väl förstå. Näe, helt otroligt.

- Har tomten paket till mej, frågade Lennartsson och tindrade med ögonen.

- Jadå, lille gossen, sa tomten.

Varsågod, här får du ditt paket.

Nu får man äntligen sätta sig ner och njuta av Lennartssons lilla tindrande rosiga blick., tänkte jag lugnt för mig själv. Tänk att få se honom, med ett barns fantastiska noggrannhet, undersöka de långa trådar som kallas gitarrsträngar. Och se honom klämma på den nyinköpta spanska gitarren från en av stadens musikaffärer. Det ni, gott folk. Det är inte många förunnat.

- Tack snälla tomten, sa

TROTTEENS NYHETER

Lennartsson där han satt med tindrande ögon och rosig kind.

- Nu måste tomten vidare, sa Olovsson med skrovlig röst. Barnen väntar.

- Hej då tomten, sa Lennartsson och vinkade.

- Har du sett vilken fin grej jag fick av tomten.

varit här än, ropade Olovsson och kom in genom dörren.

- Han gick alldeles nyss ut, såg du inte det, sa Lennartsson. Du missar ju tomten varenda jul. Du är alltid borta när tomten kommer.

Nu tänkte jag. I år då. Snälla, han måste väl förstå nångång. Nähä, inte

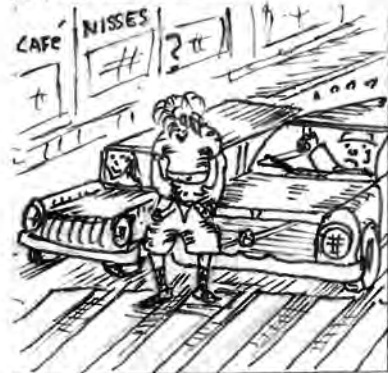
En morgon frågade Jocke sin mamma.

- Mamma, vad är det här, sa han och hade upptäckt pungen.

- Det är därifrån dina bebisar kommer, svarade mamma.

- Det heter pungen, säger storebror Johan och tittar på Jocke. Han ser väldigt viktig ut.

Nog om detta. Nästa morgon kommer Jocke ned till köket med näven i pyjamasbyxorerna.

- Varför gör du så, frågar mamma.

- Jag känner efter om det kommer någon bebis, säger Jocke.

- Men snälla du, säger mamma. Det blir inte förrän du blir lika stor som pappa.

Jocke ser på mamma med missbelåten blick.

- Måste jag vänta såå länge, säger han.

Undrar vad jag ska ha den till, sa Lennartsson och drog sig i läppen.

- Spela på, sa jag och lutade mig tillbaka.

- Spela på, sa Lennartsson och såg förvirrad ut.

- Hallå, har tomten

i år heller. Vi får försöka nästa år igen.

- Nähä, sa jag. Nu firar vi jul. Olovsson, tar du fram bingobrickorna och barnmaten så hämtar jag PRO-gänget. NU ÄR DET JUL IGEN!!

Vid frukostbordet utspelar sig följande dialog mellan Jocke, Johan och mamma.

Jocke:

- Mamma, din mamma är väl inte död.

Mamma:

- Nej, det är ju din mormor det.

Johan med ganska arg ton.

- Mormor dör aldrig hon e'.

Jocke:

- Jodå, om jag skjuter henne så.

Mamma:

- Du är då väl bra tokig du.

Jocke:

- Ja, men goo!!

forts från föreg. sida EN SLUGGER ÄR FÖDD...

Segraren som var rejält utmattad fördes direkt till en lyxsvit för doping, längd och viktkontroll. Samt omlästring av en blödande navel. Därifrån upplyste sedan hans presschef, Anders, att den nya ultraflugviktskungen (0-5kg) kommer att ta sig följande namn: ----->

SONNY - efter boxaren med samma namn.
VIKTOR - efter "den tuffe" med samma namn.
ALEXANDER - efter "Den store" med samma namn.
Namnen kommer att offentliggöras den 30 december, då de också skrivs in i krönikorna..

Anders Nilsson

Vi berätta vill en sång
om hur murklan hon en gång
alla sina barn försökte att uppfostra
Hon med LASSE börja då
det var svårt kan ni förstå
för inte klarar man sig bara på att fiska
ANNA var nog ganska lätt
damma, diska sköta tvätt
Det var ju vardagsmat för våran Murkla
Också våran journalist
ERIC hette han nog visst
är nog bäst av allas syskon på att flytta
Sven han är en flyktig man
många jobb han skaffat fram
men har nu äntligen funnit sig tillrätta
NISSE var en strävsam man
många skolår gjorde han
men till slut på dagis fann han sig tillrätta
Sen kom Sverker som ni vet
han som ville bli poet
Men sen lade sina drömmar uppå hyllan
AKE han var också med
han är yngst som ni kan se
han med sina bilar ofta står och mekar
Till vår kära Trollemor
Är vår kärlek väldigt stor
och det tycker vi ju alla här på Träffen
Nu vi slutar denna sång
när vi alla på en gång
reser oss och hurrar för vår kära Murkla

På något sätt skulle jag vilja framföra ett stort och varmt tack till alla Trollsykier som hjälpte till att göra 1990 års Trollsykienträff till en sådan underbar och överraskande vecka. Aldrig i mina vildaste fantasier hade jag kunnat tänkt att jag skulle få vara med om något så fantastiskt roligt som denna vecka. Troll, sång och musik, lekar, fantasi er och utflykter. Allt blandat till en rolig och spännande kompot och som genomfördes med glädje skratt och humor. Det var enormt att uppleva all denna lek och det leklyne som satte sin prägel på hela veckan. Att vi sedan hade någorlunda tur med väder och vind gjorde det hela ännu bättre. Även om jag var ordentligt trött när det hela var över, så var jag glad och mitt hjärta var lyckligt varmt. Tack alla som till hundra procent ställde upp för att göra denna vecka, sommaren 1990 till en minnesrik stund.

Sven Ivarsson

Syhörnan i Bergsjö

Vi har tyger, broderier
symaskiner och allt
annat smått och gott

Vi säljer även på
POSTORDER
Tel: 0652-104 88

Vi önskar er välkomna
Ingegerd o Margareta

Den fantastiska dagen

Jag gick mig ner till stranden där sjövirket låg
jag höll min man i handen och var så glad i håg
Och hem vi kom med kassen och hela famnen full
av virke ifrån stranden och annat lull, lull, lull.
Så tänkte jag mig göra en riktig skulptur,
den blev ej som jag tänkte men hjärtat sjöng i dur:
"Gå du och gör en visa när som det rinner till
det ska väl gå bra om du lägger manken till".
Och jag la manken till och det med frenesi
jag suddade och skrev så att det skulle bli
åtminstone en gnutta av all min fantasi.
Jag tänkte på träffar som förr av stapeln gått
och hur man har haft roligt åt både stort och smått.
Och vi kan ha roligt så att det förslår
för vi har inbyggd humor som ni nog förstår.
Det är för att vi har så livlig fantasi
och för att vi är så många och flera lär vi bli.
Jag ser i en vision runt hela världen kring
där spänner snart Trollsykier.....
en helt FANTASTISK RING.....

Anna

En riktigt GOD JUL
och ETT GOTT NYTT ÅR
tillönskas alla Trollsykier

av Sven o Kerstin

När du en dag har insett
att du inga vänner har
att den vänlighet du gett
aldrig gav gensvar
Vad känner du då?
När du en dag förstår
att du är helt ensam,
att i framtida levnadsår
ska du ensam gå vägen fram
Vad känner du då?
När du en dag märker ditt hjärta
hur det slutar att slå,
vill inte mer
Du överväldigas av smärta
för alltid slås du ner.
Då känner du inget mer..!

Ullis och Ricki

En glädje, gemenskap
en vänskap så stor
i hjärtat hos alla
Trollsykier bor.
Vi skriker, vi skrattar
vi kivas, vi trivs.
Och så understundom
vi får nåt till livs
I regn och i solsken
var helst än i landet
så finner man alltid
det glammande bandet.
Av gammal och ung
av stora och små
vi ses väl igen??
tänk det hoppas jag på!!

TN — känd för sina dikter

Här kommer kulturrutan!! Varsågoda!

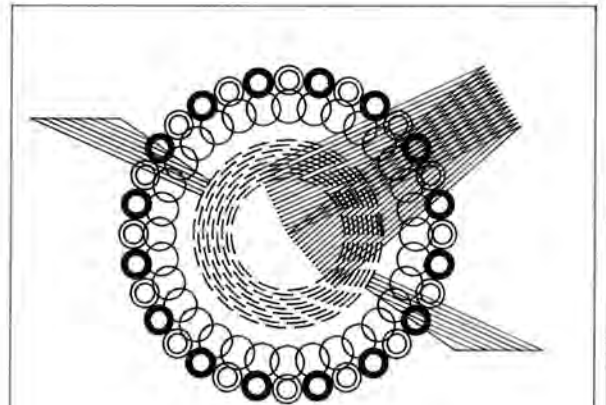
Trollyskiens nationalsång

Du unga Du friska Du gamla trollysk
som väcker förväntan var sommar
vi börjar med kaffe och presidentens tal
"För Murklan, syskonen och alla barna"

Vi lever på minnen från gamla träffar
då suring och korv fanns uppå bordet
vi vet att Du är och Du vad Du var
"Med rallarros och fana och symboler"

Om tävling och grötunk och stormästerskap
vi läser då sedan om i TN
Vi spelar och leker i sol och i regn
"Båd Murklan, syskonen och alla barna"

Trots kökskommendering vi kommer igen
vi ökar vårt antal till det dubbla
vi vet att Du är och Du blir vad Du var
"med rallarros och fana och symboler"

Hoppas kan ju redaktörn på något bättre då.
Det blir nog besvärligt för'n att detta tok förstå.
Men bara för i alla fall att alla nu ska se
att vi ej dött i Hudiksvall så har jag skrivit de'

Dammtussen

KÄRLEK

En kärleksfull man och kvinna
försökte sig ett hem finna
De sökte över hela jorden
och fann sitt Trollebo i Norden
De levde i omhetens garn
och fick massor av barn
Alla föddes med olika hudfärg
men visste längst in i sin benmarg
Att allt i livet inte är skönhet
utan kärlek o vanskap o omhet

En surgubbe uppe i Ro
bakom sin bom höll på de
av avund för att
vi kappar uppsatt
Han skulle nog ha dem till kö

Vid träffen på Solebo
fick byfolket alls ingen ro
för massor av troll
där kastade boll
och klampade kring kan ni tro.

Jorden runt med Hemingway i en tidningsspalt
det fick mig att tända till, blev som till en sång
Jorden runt med Hemingway, lyssna nu på mej
snart ni sjunger allihop om Gnu och Antilop

Antilop det är en loop, som ingen göra vill
Detta blir ju bara tok, men sjung nu orden till
melodin om timmen blå, det går om du blott vill

Tok är bra på många sätt, fast den ej är vis.
Allting kan dock vändas rätt, det blir ett paradiset
Ingenting är ingenting, men bra ändå att ha.
Det här det är ju ingenting, men bra det tycker ja'

För nu så har jag fått en sång att skicka till TN
kirrat också denna gång, igen, igen igen.
Kanske att till nästa år det också fixar sig
Kanske då det bättre går och blir en härlig grej

Dammtussen

